

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 19

Redakčná poznámka Nasledujúci text je úplným slovenským prekladom historického vystúpenia Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných vojenských operáciách, jadrových a chemických zbraniach, politike, nadáciách či spravodajských službách predstavujú autorov dobový výklad a nie sú tu prezentované ako nezávisle overené fakty.

Úvod Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 18. decembra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 19.

Keď sa náš dvojstý jubilejný rok 1976 chýli ku koncu, Spojené štáty americké sú vo vážnom nebezpečenstve. Naše hospodárstvo pustošia dve pohromy – vysoká inflácia a vysoká nezamestnanosť –, stav, ktorý som pred niekoľkými rokmi nazval STAGFLÁCIA. Naša republika čelí útoku v rámci veľmi pokročilého plánu dostať krajinu pod diktatúru. Samotné naše životy ohrozuje vyhladenie pri prekvapivom jadrovom útoku, ktorý by bol začiatkom PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Všetky tieto hrozné veci úmyselne spustila hrstka bezohľadných a mocných mužov doma i v zahraničí, odhodlaných ovládnuť svet.

„Ako je to však možné?“ pýtate sa. „Ako môže tak málo ľudí ovládať osudy nás všetkých ostatných?“

Je ľahké predstaviť si, ako ďaleko by sa naši tajní vládcovia a ich stúpenci dostali, keby sa pokúsili holými rukami a hrubou silou ovládnuť čo len jedno mesto, nieto celú Ameriku. Veľmi rýchlo by ich zastavili, pretože každý chápe takýto druh hrozby a nás je omnoho viac než ich. Tí, ktorí nás chcú zotročiť, to však vedia až príliš dobre. Chápu, že nesmú podniknúť čelný útok, ktorému by ľudia všeobecne rozumeli. Namiesto toho zdokonalili umenie zapliahnúť naše vlastné sily tak, aby sme sa postupne, krok za krokom, sami zotročovali pod ich kontrolou.

Hegelovský princíp tézy, antitézy a syntézy sa podľa autora používa na postupné zlúčenie nášho života so životom v Sovietskom zväze na každej úrovni! Priemerný pracujúci muž ani žena v Amerike by vedome nikdy nedovolili, aby sa to stalo, a predsa sa to deje – postupne, rok za rokom.

1. Prvým krokom, nazvaným téza, je vytvoriť a medializovať problém vo vzdelávaní, hospodárstve alebo v inej oblasti nášho každodenného života. Inými slovami: tam, kde je mier, vytvoriť nehodu a problémy.
2. Druhým krokom, antitézou, je vytvoriť odpor proti problému.
3. Posledným krokom, syntézou, je ponúknuť takzvané riešenie problému.

Tento diabolský nepriamy postup psychologicky pripravuje ľudí, aby prijali veci, proti ktorým by sa inak dôrazne postavili. Keď sa s touto myšlienkou rozhlíadnete, uvidíte, že táto technika sa okolo vás používa tisícorakými spôsobmi. Skutočný kľúč k úspechu alebo neúspechu tejto metódy manipulácie verejnosti však spočíva v niečom, čo Abraham Lincoln povedal pred vyše sto rokmi, citujem:

„S verejnou mienkou nič nezlyhá; bez nej nič nemôže uspieť.“

Pokiaľ nám, ľudu, jednoducho hovoria pravdu, verejná mienka odráža pravdu. Za takých podmienok sa môžu nájsť skutočné riešenia skutočných problémov na prospech všetkých. Keď nám však pravdu nehovoria, verejná mienka odráža iba to, čomu veríme, a možno nás zmanipulovať, aby sme podporovali najrôznejšie veci, ktoré nie sú v našom najlepšom záujme.

V Spojených štátoch sa na vytvorenie umelého a falošného obrazu sveta i našej vlastnej krajiny používala jemná dlhodobá propagandistická technika nazývaná jednoducho DEZINFORMÁCIA. V

zahraničnej politike, národnej bezpečnosti, politike a hospodárstve bola pravda potlačená a nahradená zložitou stavbou lží, skreslení a poloprávd. Tento falošný obraz začali ľudia prijímať ako pravdu, takže samotná pravda sa stala neuveriteľnou. Nemyslím si, že by niekto pri zdravom rozume dokázal urobiť to, čo bolo urobené nám. Naše vzdelávanie, naša ÚSTAVA, náš systém slobodného podnikania – všetko možné bolo prekrútené, aby naši tajní vládcovia získavali čoraz väčšiu moc.

Teraz PRICHÁDZA VOJNA. Vojny tohto storočia sa viedli ďaleko od našich brehov, tentoraz však prichádza sem – do našej krajiny, našich domovov, k nášmu ľudu! Nebude to konvenčná vojna, ale PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Ako všetky moderné vojny sa začne prekvapivým útokom. Vďaka mlčaniu vlády Spojených štátov a ovládaných hlavných médií zastihne väčšinu Američanov úplne nepripravených; budú veriť lži nazývanej détente až dovtedy, kým po celej krajine nevybuchnú termonukleárne ohnivé gule.

Aby som ukázal, ako veľmi sa pravda líši od toho, čomu nás naši tajní vládcovia vedú veriť, budem dnes hovoriť o troch témach:

Téma č. 1 - PREČO SPOJENÉ ŠTÁTY NEVYPUSTILI DRUŽICU ZEME AKO PRVÉ

Téma č. 2 - PREČO VÄČŠINA AMERIČANOV NEDOKÁŽE UVERIŤ, ŽE JADROVÁ VOJNA JE BEZPROSTREDNÁ

Téma č. 3 - AKO HLAVNÉ NADÁCIE OSLOBODENÉ OD DANÍ PRIPRAVILI CESTU SOVIETSKEMU JADROVÉMU ÚTOKU

Téma č. 1 – Prečo Spojené štáty nevypustili družicu Zeme ako prvé Večer 4. októbra 1957 Američanov šokovalo oznámenie, že Sovietsky zväz sa stal prvým štátom v dejinách, ktorý umiestnil umelú družicu na obežnú dráhu. Sputnik I s hmotnosťou 184 libier obiehal Zem každú hodinu a pol a vysielal pípanie, ktoré sa cez noc preslávilo. Svet bol nadšený a svetová tlač zahrnula Sovietsky zväz chválou. Z tohto úspechu vyvodzovala, že sovietsky socialistický systém je vo vedeckom a technickom pokroku lepší než náš. Bol to historický prvenstvo, ktoré už nikdy nemožno zvrátiť – Sovietsky zväz porazil Spojené štáty vo vesmíre.

O necelý mesiac neskôr vypustili Sputnik II. Vážil vyše pol tony a niesol prvého živého pasažiera vo vesmíre – psa. Pes do týždňa uhynul, napriek tomu to bol ďalší ohromujúci úspech.

Chudobná stará Amerika sa medzitým trápila so snahou dostať pomocou námornej rakety Vanguard na obežnú dráhu drobnú 16-librovú družicu. Pokúsili sa o dva štarty, oba však zlyhali. V jednom prípade raketa vystúpila iba niekoľko stôp nad rampu, potom klesla späť a pri výbuchu sa zmenila na obrovskú ohnivú guľu. Večerné televízne správy získali pôsobivé zábery. Až 31. januára 1958, takmer štyri mesiace po Sputniku I, vypustila Amerika z Cape Canaveral na Floride svoju prvú kozmickú družicu. Nazývala sa Explorer I a nevypustilo ju námorníctvo, ale armáda. Konečne sme boli vo vesmíre, ale až po dôkladnom ponížení pred celým svetom.

Po šoku zo Sputnika sa kozmické lety a rakety náhle stali módnou témou. Vtedajší senátor Lyndon B. Johnson zariadil vytvorenie nového „Výboru pre letectvo a vesmír“ a stal sa jeho predsedom. Odvtedy sa snažil byť v súvislosti s vesmírnymi záležitosťami čo najviditeľnejší a dnes nesie stredisko pilotovaných kozmických letov v Houstone jeho meno. Vtedy som si sotva vedel predstaviť niečo pokryteckejšie. Hoci som bol právnik, niekoľko rokov som bol členom vtedajšej American Rocket Society a živo som si pamätal Johnsonov postoj k vesmíru zo začiatku 50. rokov. Štyri či päť rokov pred

Sputnikom som bol členom skupiny vedenej Dr. Wernherom von Braunom, ktorá oslovila Johnsona s nádejou na podporu kozmického programu. Nikdy nezabudnem na jeho reakciu. Nepovedal iba „nie“, ale celej myšlienke sa vysmial ako smiešnej a bezcennej!

O niekoľko rokov neskôr boli Spojené štáty pripravené o možnosť byť prvé vo vesmíre, ale nie Lyndonom Johnsonom. To, čo vám poviem, už dnes neovplyvní našu národnú bezpečnosť, poskytuje však typický príklad toho, čo sa v Amerike dialo mnoho rokov. A keď Wernher von Braun leží na smrteľnej posteli v nemocnici pri Washingtone, D.C., verím, že nastal čas povedať pravdu o tom, prečo sme nevypustili družicu ako prví.

Koncom roku 1955 alebo začiatkom roku 1956 začal Zbor náčelníkov štábov prvé plánovanie amerického kozmického programu. Cieľom bolo, aby Spojené štáty uskutočnili prvý úspešný kozmický let na svete na začiatku Medzinárodného geofyzikálneho roka, ktorý sa mal začať 1. júla 1957. Po sporoch o to, ktorá zložka ozbrojených síl má projekt zastrešiť, dospeli k záveru, že najlepšie schopnosti má armáda. Zbor náčelníkov štábov aj vtedajší minister obrany Charles Wilson to odsúhlasili a schválili.

Armádny Redstone Arsenal v Huntsville v Alabame mal šťastie, že využíval služby popredného svetového raketového odborníka Dr. Wernhera von Brauna. Von Braun bol už od útleho veku fascinovaný myšlienkou kozmického letu a celý život pracoval s raketami. Počas druhej svetovej vojny ho Hitler prinútil slúžiť a nemecký raketový program bol na konci vojny ďaleko pred ostatnými krajinami. Mnohých von Braunových podriadených z nemeckej raketovej základne po vojne zajal Sovietsky zväz a prinútil ich vyvíjať a riadiť sovietsky raketový a kozmický program. Samotný von Braun sa však už dávno pred skončením bojov rozhodol vzdať Spojeným štátom a podarilo sa mu to. Naša vláda ho potom presvedčila, aby vstúpil do vládneho výskumu, kde dostane peniaze a zdroje na seriózny rozvoj raketovej techniky.

Keď sa v polovici 50. rokov zvažoval projekt družice Zeme, projektívni dôstojníci spoločného štábu vypočuli predstaviteľov Redstone Arsenal aj samotného von Brauna, aby zistili ich možnosti. Von Braun uviedol, že jeho skupina dokáže skonštruovať kozmické vozidlo a pripraviť ho na obežnú dráhu za niekoľko mesiacov. Spoločný štáb presadzoval jeho projekt. Po schválení Zborom náčelníkov štábov a ministrom obrany sa dostal k prezidentovi Eisenhowerovi na konečné schválenie a pridelenie prostriedkov ministerstva obrany – tam sa však zastavil! Očakávaný prezidentský súhlas sa zvlášť dlho odkladal. Napokon prišiel spoločnému štábu prezidentov pokyn: neuveriteľne mali ignorovať schopnosti armády a vesmírny projekt prideliť námorníctvu. Rozhodnutie bolo takmer nepochopiteľné. Námorníctvo nemalo ani len plán takéhoto kozmického nosiča a začínalo takmer od nuly. Rozhodnutie však platilo, a tak sa niekoľko veľkých leteckých spoločností a námorných vedcov spojilo v programe „PROJECT VANGUARD“.

Priamym dôsledkom bolo, že Sovietsky zväz dostal Sputnik na obežnú dráhu, kým sa Spojené štáty stále neúspešne trápili s Vanguardom. Projektívni dôstojníci spoločného štábu nechápali politické rozhodnutie dovoliť Sovietskemu zväzu poraziť nás v podujatí, v ktorom sme ho dokázali výrazne predstihnúť. Zdalo sa, že zapadá do vzorca zadržiavania amerických schopností a poskytovania výhody Sovietskemu zväzu. Eisenhowerov poradca neskôr dôverne vysvetlil, čo sa stalo.

Vybraná skupina vedcov a finančných lídrov sa včas dozvedela o amerických plánoch na družicu. Skupina vedená mužom, ktorý neskôr dostal od Sovietskeho zväzu Leninovu cenu mieru, navštívila prezidenta a naliehala, aby podporil čisto americký kozmický projekt, na ktorom budú pracovať iba rodení Američania. Za žiadnu cenu nechceli, aby bývalý Nemec ako Wernher von Braun vyvolal vo svete a u budúcich historikov dojem, že práve Nemci sú vo vesmírnej vede nadradení. Táto skupina,

ktorá podľa autora v skutočnosti konala v mene Rockefellerovcov a ich sovietskych spojencov, významne prispela k tomu, že Amerika v prvých rokoch kozmického veku zostala v úzadí, hoci bola plne schopná dominovať.

Po dvoch sovietskych Sputnikoch a dvoch ponižujúcich neúspechoch námorného Vanguardu sa Eisenhower napokon rozčúlil a nariadil ministerstvu obrany zapojiť von Brauna. Iba šesť týždňov po získaní povolenia vypustil jeho armádny tím Explorer I. Urobil presne to, čo pred dvoma rokmi sľúbil – a na prvý pokus. Osobitné miesto v dejinách, ktoré si tak bohato zaslúžil, mu však bolo navždy odopreté, rovnako ako jeho novej vlasti, Spojeným štátom americkým. Protinemecký argument použitý na prezidenta Eisenhowera bol, samozrejme, úplným podvodom.

Keď Sputnik I odštartoval iba dvanásť rokov po druhej svetovej vojne, sovietsky raketový program bol od práce zajatých nemeckých vedcov závislý ešte viac než americký. Odklad armádneho satelitného programu pod vedením Wernhera von Brauna teda dosiahol iba jedno: obrovské propagandistické víťazstvo Sovietskeho zväzu a úder americkej prestíži a sebadôvere, ktorý pretrvával roky. Je trpkou skutočnosťou, že uznanie dostávajú sabotéri a zradcovia medzi nami, nie naši skutoční hrdinovia a muži oddaní americkým zásadám.

Pod nadšeným vedením Wernhera von Brauna dokázali Spojené štáty dobehnúť náskok a vyhrať preteky na Mesiace. Svetová tlač ho však čoskoro odsunie do poznámok pod čiarou moderných dejín. Tak ako generál Douglas MacArthur, aj Wernher von Braun „jednoducho vybledne“.

Téma č. 2 – Prečo väčšina Američanov nedokáže uveriť, že jadrová vojna je bezprostredná Keď prezident Ford pred niečo vyše rokom, v novembri 1975, odvolal ministra obrany Jamesa Schlesingera, ten povedal, citujem:

„O niekoľko rokov niekto povie: ‚Prečo nás nevarovali?‘ A ja som chcel byť schopný povedať: ‚V skutočnosti ste boli varovaní.‘“

Keď však väčšine Američanov pripomeniete toto Schlesingerovo rozlúčkové vyhlásenie, bývajú prekvapení. Akoby jeho slová zmizli vo vzduchu bez trvalého dojmu. Je to dokonalý príklad toho, ako ovládané hlavné médiá udržiavali americkú verejnosť v pohodlnom spánku a v nevedomosti o neustále rastúcej hrozbe vojny.

Po celom svete znejú poplachy blížiacej sa jadrovej katastrofy čoraz hlasnejšie; kým sa však dostanú k vám, sú stlmené, udusené a umlčané. Ak sa informuje o izolovaných faktoch amerického alebo sovietskeho vojenského vývoja, deje sa to tak, aby na väčšinu ľudí nezanechali trvalý dojem. Môžete napríklad počuť správu o spore okolo nového bombardéra B-1, ktorý vyvíja americké letectvo. Bez súvislostí sa možno pýtate, prečo sa o tom toľko kričí a prečo sa v raketovom veku vôbec uvažuje o novom bombardéri. Alebo započujete krátku správu, že letectvo chce kúpiť stíhačky F-15 na posilnenie našej protivzdušnej obrany.

Možno by to dávalo väčší zmysel, keby ste vedeli, že sovietsky bombardér Backfire začali operačne nasadzovať už pred viac než tromi rokmi! Backfire je nadzvukový diaľkový bombardér schopný dopraviť jadrové zbrane na ciele v Spojených štátoch – a to je, priatelia, presne jeho účel, nie takzvané okrajové misie, ktoré niektorí spomínajú. Potom by vám možno pripadalo zvláštne, že v roku 1974, po začatí nasadzovania Backfire, Spojené štáty prakticky rozobrali svoj systém protivzdušnej obrany. Práve keď sa rozvíjala obnovená sovietska bombardovacia hrozba, naša sieť stíhačov bola zredukovaná iba na šesť aktívnych perutí letectva a ďalších šesť v Leteckej národnej garde! Rozsiahla sieť protiletadlových rakiet Nike Hercules pod velením armády bola úplne odstavená. Teraz, keď hrozí vypuknutie vojny, ministerstvo obrany svoj postoj k protivzdušnej obrane obracia bez toho, aby vám

povedalo prečo.

Narastajúci spor o relatívnu vojenskú silu Sovietskeho zväzu a Spojených štátov mnohých prekvapil. Už takmer pred tri a pol rokom zaznelo varovanie, že sovietske námorníctvo je silnejšie než americké. Presne to v júli 1973 uviedla popredná svetová námorná autorita Jane's Fighting Ships. Ak o tom hlavné médiá vôbec informovali, zanechalo to nejaký dojem? Alebo si vezmeme balistické rakety dlhého doletu. Pred viac než štyrmi rokmi, 27. novembra 1972, Sovietsky zväz úspešne odskúšal balistickú raketu odpaľovanú z ponorky s dosahom 4 500 míľ! Najpokročilejšie americké rakety odpaľované z ponoriek majú pre porovnanie dosah menej než 3 000 míľ. Navyše sa vyvíjala úplne nová séria sovietskych rakiet.

Začiatkom tohto mesiaca začal Sovietsky zväz 20-dňové skúšobné obdobie novej balistickej rakety SSNX-18 odpaľovanej z ponorky. Rakety vypúšťa do kruhovej oblasti s polomerom 100 míľ v severnom Pacifiku juhovýchodne od Aleutských ostrovov. SSNX-18 už má schopnosť niesť viacnásobné hlavice a tieto plnohodnotné operačné skúšky prebiehajú v celom dolete rakety, ktorý je teraz viac než 5 000 míľ! Mimoriadna pozornosť sa pri overovacích letoch venuje výkonu hlavíc. Ak všetko pôjde podľa plánu, SSNX-18 sa do roka dostane do plnej výroby a operačnej služby. Sovietsky zväz tak získa rozhodujúci náskok pred Spojenými štátmi v balistických raketách odpaľovaných z ponoriek. Čo ste sa však o tejto rakete dozvedeli zo sieťových správ alebo iných hlavných médií? Prakticky nič.

Najmučivejšia logika, akú som zatiaľ videl, sa objavila 6. decembra 1976 v New York Times. Úvodník s názvom „MOSCOW'S SUBMARINE MIRV“ sa začína neuveriteľnými slovami, citujem:

„Prvý úspešný sovietsky test balistickej rakety odpaľovanej z ponorky a vyzbrojenej viacerými jadrovými hlaviciami MIRV je paradoxne dobrou správou pre Spojené štáty a svet.“

Úvodník potom v podstate tvrdí, že odstránenie poslednej zostávajúcej raketovej výhody Spojených štátov otvorí Sovietskemu zväzu cestu k ústupkom v rokovaniach SALT, ktoré by mohli zabrániť obom stranám získať schopnosť prvého úderu.

Takéto uvažovanie z Alice v krajine zázrakov možno stále uspáva milióny Američanov, no dnes by sa nepáčilo väčšine ministrov obrany NATO. Mnohí predstavitelia NATO sú po prvý raz všeobecne znepokojení nepretržitým a neúprosným rastom sovietskej moci v Európe, kde sú sústredené najlepšie sovietske jednotky.

Vezmime si Dánsko, ktoré leží pri kanáloch spájajúcich Baltské a Severné more. Sovietska aktivita v Balte je v poslednom čase čoraz zlovestnejšia. Začiatkom septembra sa pri juhovýchodnom pobreží Dánska náhle objavil sovietsky námorný zväz, potom odišiel a znovu sa objavil. Prakticky na dánskom prahu sa teraz konajú všetky možné sovietske námorné manévry, tak blízko, že by sa mohli náhle zmeniť na útok takmer bez varovania. Dánsky minister zahraničných vecí K. B. Andersen nedávno povedal:

„Som ohromený tým, čo sa deje. Je to úplne v rozpore s očakávaniami, ktoré vytvorila Helsinská dohoda.“

Naša platená tlač vás napriek tomu presviedča, že nová sovietska raketa SSNX-18, o ktorej som hovoril, je nedôležitá alebo dokonca dobrou správou, pretože Sovietsky zväz o nej možno uzavrie dohody.

Na stretnutí ministrov obrany NATO v Bruseli začiatkom tohto mesiaca britský admirál Sir Peter Hill-Norton varoval, že trend vojenskej rovnováhy medzi Východom a Západom sa naďalej posúva v prospech sovietskeho bloku. Vyhlásil, že NATO potrebuje viac peňazí a lepšie plánovanie, ak chce

držať krok s tým, čo nazval „neúprosným odhodlaním“ krajín Varšavskej zmluvy dosiahnuť vojenskú prevahu. Varoval, že NATO sa už nemôže donekonečna spoliehať na nadradenosť západnej technológie, pretože masívne sovietske výdavky na výskum a vývoj priniesli obrovské zlepšenie sovietskych zbraní.

Ako povedal holandský minister obrany Vredeling 8. decembra, deň po prejave Sira Petra, citujem:

„Situácia v celosvetovej rovnováhe síl je vážnejšia, než si mnohí ľudia myslia.“

Existuje mnoho ďalších príkladov skutočného znepokojenia nad zraniteľnosťou západnej Európy voči ničivému prekvapivému útoku.

Čo povedal ministrom NATO minister obrany Donald Rumsfeld, ktorý podľa autora bol a je operatívcom CIA? Krátko prikývol všeobecným obavám zo sovietskeho posilňovania, no správy zdôrazňovali najmä nasledujúce slová, citujem:

„Myslím si, že aliancia je zdravá. Budúci mesiac odchádzam z funkcie ministra obrany s veľkým optimizmom, pokiaľ ide o Atlantickú alianciu – že prežila približne 26 rokov; že podľa môjho názoru v súčasnosti funguje pomerne hladko; úprimne ma upokojuje skutočnosť, že Atlantická aliancia existuje, drží stráž a vykonáva svoju prácu.“

A tak, priatelia, môžeme všetci znovu zaspáť, pohodlne upokojení.

Téma č. 3 – Ako hlavné nadácie oslobodené od daní pripravili cestu sovietskemu jadrovému útoku O týždeň budú Vianoce 1976. V ten deň bude väčšina Američanov oslavovať narodenie nášho Pána Ježiša Krista vzájomným obdarúvaním. Radosť z dávania chápe vo väčšej či menšej miere takmer každý. Keď sa na Vianoce otvárajú darčeky, rodičov malých detí zvyčajne najviac teší sledovať deti pri rozbalovaní, nie otvárať vlastné dary.

Ľudia sa podobne cítia dobre, keď venujú časť svojho majetku na pomoc iným alebo na podporu ušľachtilej veci. To je základ toho, čo poznáme ako dobročinnosť. Žiaľ, vždy je medzi nami veľmi malý počet ľudí, ktorých nemotivuje duch delenia sa, ale bezuzdná chamtivosť. Jedinú radosť im prináša hromadenie čoraz väčšieho bohatstva do vlastných pokladníc a rozširovanie moci ovládať aj majetok iných. Napokon dosiahnu toľko bohatstva a moci, že im už nestačí iba ďalej ich zväčšovať. Ľuďom, ktorí ich získali chamtivosťou, zostáva už iba používať ich na zahrávanie sa so životmi a osudmi ľudí. Stručne povedané, pokúšajú sa hrať na „Boha“.

Možno sa pýtate: Prečo by Sovietsky zväz chcel vojnu? Chceli by superbohatí Američania vytvoriť diktatúru, ktorú budú sami ovládať? Rovnako sa môžete pýtať: Prečo chce horolezec vystúpiť na najvyššiu horu? Bežná odpoveď znie: Pretože tam je – rovnako ako tam sú Spojené štáty, najbohatšia krajina sveta. Aká korisť!

Začiatkom tohto storočia spustila malá skupina nesmierne mocných ľudí systematický dlhodobý program. Jeho cieľom bolo získavať čoraz väčšiu kontrolu nad americkou spoločnosťou. Napokon mal viesť k zlúčeniu Ameriky do vlády jedného sveta, ktorú by ovládali oni a ich dedičia.

Dosiahnuť sa to malo rozobratím základnej štruktúry americkej spoločnosti a jej prestavbou podľa obrazu tých, ktorí sa rozhodli hrať na „Boha“. Na uskutočnenie programu vznikli mocné nadácie oslobodené od daní a dostali svätožiariu filantropie. Verejnosti ich vysvetľovali ako osobitný spôsob, ktorý bohatí vymysleli na obdarovanie širokej verejnosti. Každá nadácia tak získala obraz inštitucionálneho Santa Clausa.

Američanov viedli k tomu, aby sa nepýtali, čo nadácie robia, ale s dôverou prijímali ich činnosť v presvedčení, že našu spoločnosť deň čo deň zasypávajú nádhernými darmi. Tento obraz väčšina Američanov stále prijíma ako pravdu. Veria mu rovnako pevne, ako milióny malých detí veria v Santa Clausa. Surová pravda o tejto sieti nadácií preto môže znieť neuveriteľne – rovnako ako malému dieťaťu znie neuveriteľné, keď mu povedia, že Santa Claus neexistuje.

Už celé mesiace hovorím o úlohe týchto nadácií pri podkopávaní americkej spoločnosti a pri našom uvrhnutí do krajného nebezpečenstva. Teraz som dostal povolenie odhaliť jeden zo svojich hlavných zdrojov informácií o nadáciách a zopakovať vám jeho vlastné slová. Je to môj priateľ pán Norman Dodd. Pán Dodd bol v rokoch 1953 a 1954 riaditeľom výskumu osobitného výboru Snemovne reprezentantov Spojených štátov na vyšetrovanie nadácií oslobodených od daní. Predsedom tohto veľmi dôležitého výboru bol zosnulý kongresman Carroll Reece z Tennessee.

Pán Dodd nedávno predniesol vo Washingtone, D.C., vzácny prejav a dovolil mi ho pre vás zopakovať. Teraz ho budem citovať.

„Toto nebude prejav. Bude to rozdelenie sa o myšlienky zrodené zo skúseností a rád by som začal tým, že vám vysvetlím svoju kvalifikáciu.

Som výsledkom zvláštneho druhu vzdelávania a školskej prípravy. Vzdelanie, ktoré ma formovalo, zdôrazňovalo dôležitosť otázky ‚PREČO?‘ a potom sa nám snažilo vštepiť dôležitosť tejto otázky spolu s našou individuálnou zodpovednosťou nájsť odpovede. Toto vzdelanie som bral vážne a podľa toho som aj žil.

V tejto školskej príprave sa kladol veľký dôraz na dejiny našej krajiny ako ilustráciu toho, čo som práve spomenul. V dôsledku toho som sa zúčastnil na niečom podobnom objavu a bol som toho svedkom: počas 200 rokov našich dejín sa stalo samozrejmi omnoho viac právd než tie, ktoré motivovali našich otcov zakladateľov. Jedna z týchto právd silno súvisí so skúsenosťami, ktoré vám porozprávam.

Ak by sa táto pravda mala vyjadriť slovami, znela by približne takto. Zopakujem ju pomaly, pretože je veľmi významná a zaslúži si veľa premýšľania:

Stav príslušníkov ktoréhokolvek národa v ľubovoľnom čase odráža spôsob, akým iní ľudia než tí, ktorí sa podieľali na vytvorení bohatstva, toto bohatstvo používajú.

To ma privádza k dvom skúsenostiam, ktoré vám opíšem.

Prvou bola moja odpoveď na pozvanie prezidenta FORDOVEJ NADÁCIE do jeho kancelárie v New Yorku. Volal sa Rowan Gaither. Po príchode ma privítal týmito slovami:

‚Pán Dodd, pozvali sme vás, pretože sme si mysleli, že by ste nám možno mimo záznamu boli ochotný povedať, prečo sa Kongres zaujíma o činnosť nadácií, ako je tá naša.‘

Skôr než som si stihol premyslieť najlepšiu odpoveď, dobrovoľne dodal:

‚Pán Dodd, pracujeme tu podľa smerníc, ktoré vychádzajú z Bieleho domu. Chceli by ste vedieť, čo je ich podstatou?‘

Odpovedal som: ‚Áno, pán Gaither, veľmi rád by som to vedel.‘ Nato povedal:

‚Podstatou smerníc, podľa ktorých pracujeme, je používať našu moc udeľovať granty tak, aby sme zmenili život v Spojených štátoch natolko, že ho bude možné pohodlne zlúčiť so Sovietskym zväzom.‘

Netreba hovoriť, že som takmer spadol zo stoličky. Keď som sa spamätal natolko, aby som odpovedal, povedal som:

„Pán Gaither, zo zákona máte právo použiť moc udeľovať granty na tento účel, ale nemyslím si, že máte právo zatajiť túto informáciu pred americkým ľudom, ktorému vďačíte za oslobodenie od daní. Prečo teda americkému ľudu nepoviete to, čo ste práve povedali mne?“

Odpovedal:

„Pán Dodd, na niečo také by sme ani nepomysleli.“

Bola to veľmi poučná skúsenosť. Bola neuveriteľná, no napriek tomu je to pravda.

Ďalšia skúsenosť zahŕňala prijatie pozvania od CARNEGIEHO NADÁCIE PRE MEDZINÁRODNÝ MIER. Pozvanie prišlo ako odpoveď na list, v ktorom som položil niekoľko relevantných otázok. Slovom „relevantných“ myslím, že súviseli so snahou Kongresu zistiť, či sa nadácie zapájajú do toho, čo Kongres označil za „neamerickú činnosť“ bez definovania pojmu „neamerická“. Prišiel som do kancelárie Dr. Josepha Johnsona, vtedajšieho prezidenta nadácie a nástupcu Algera Hissa. Prítomní boli dvaja viceprezidenti, pomerne noví muži, a právny poradca – partner právnickej firmy Sullivan and Cromwell. Po zdvorilostiach začal Dr. Johnson rozhovor takto:

„Pán Dodd, dostali sme váš list. Na otázky môžeme odpovedať, ale bude to znamenať veľa práce. Dôvodom je, že ratifikáciou zmluvy Organizácie Spojených národov Senátom sa naša úloha skončila. Všetky záznamy sme teda zbalili a poslali do skladu a prijali sme politiku vybudovať oproti Organizácii Spojených národov budovu, ktorá bude slúžiť mnohým organizáciám, ktoré budú odteraz povinné sledovať činnosť OSN. Preto máme tento protinávrh:

Ak môžete uvoľniť jedného člena svojho personálu a poslať ho na dva týždne do New Yorku, poskytneme mu miestnosť v našej knižnici a sprístupníme zápisnice tejto spoločnosti od jej založenia.“

Moja prvá reakcia bola, že sa zbláznil. Tušil som, čo by zápisnice mohli obsahovať; bol tu však právny poradca, viceprezidenti zjavne nenamietali a všetci boli pomerne mladí, takže som usúdil, že zápisnice sami nikdy nečítali. Pozvanie som prijal a poslal do New Yorku člena svojho personálu. Na diktafónových pásoch mi priniesol nasledujúce:

Vraciame sa približne do roku 1908, keď si správcovia položili otázku:

(1) Pozná ľudstvo účinnejší spôsob než vojnu, ak chce zmeniť život celého národa?

Takmer rok o nej akademicky a vedecky diskutovali a dospeli k záveru, že ak je cieľom zmena života celého národa, VOJNA je najúčinnjším prostriedkom, aký ľudstvo pozná.

Potom položili otázku č. 2:

(2) Ako zapojiť Spojené štáty do vojny?

Bolo to v roku 1909. Pochybujem, že vtedy bolo niečo vzdialenejšie myslieť obyvateľov tejto krajiny než možnosť účasti vo vojne. Na Balkáne sa občas objavovali nepokoje, no hádam veľa ľudí v krajine ani nevedelo, kde Balkán leží. Odpovedali si takto:

„Musíme ovládnuť diplomatický aparát Spojených štátov.“

To vyvolalo otázku č. 3:

(3) Ako získame kontrolu nad diplomatickým aparátom Spojených štátov?

A odpoveď znela:

„Musíme ovládnuť ministerstvo zahraničných vecí.“

To zapadalo do predchádzajúcich zistení, ktoré sme odhalili – totiž že ruka Carnegieho nadácie pre medzinárodný mier vo vnútri ministerstva zahraničných vecí bola skutočnosťou.

Napokon sme vstúpili do vojny. Títo správcovia mali tú drzosť, že si gratulovali k múdrosti a správnosti svojho pôvodného rozhodnutia, pretože účinok našej účasti v prvej svetovej vojne už ukazoval schopnosť zmeniť život národa. Dokonca sformulovali a odoslali telegram prezidentovi Wilsonovi, v ktorom naňho tlačili, aby zabezpečil, že vojna sa neskončí príliš rýchlo!

Vojna sa napokon skončila. Správcovia sa potom venovali problému, ako zabrániť – ich slovami – návratu života v Spojených štátoch do stavu pred rokom 1914. Dospeli k záveru:

Aby sme tento cieľ dosiahli, musíme ovládnuť vzdelávanie v Spojených štátoch.

Uvedomili si, že ide o obrovskú úlohu, a preto vyhľadali a získali pomoc ROCKEFELLEROVEJ NADÁCIE. Úlohu rozdelili: Rockefellerovej nadácii dali zodpovednosť za zmenu vzdelávania o domácich témach a sami si ponechali zmenu vzdelávania o medzinárodných vzťahoch. Spoločne rozhodli, že kľúčom je zmena vyučovania amerických dejín. Oslovili troch vtedajších popredných historikov s návrhom, aby zmenili spôsob, akým dovtedy predmet prezentovali. Všetci traja ich kategoricky odmietli.

Rozhodli sa teda vybudovať vlastnú skupinu historikov. Oslovili GUGGENHEIMOVU NADÁCIU, ktorá sa špecializuje na udeľovanie štipendií, s návrhom: Keď objavíme sľubného mladého človeka študujúceho s cieľom stať sa učiteľom dejepisu, vezmeme ho do Londýna pokračovať v štúdiu. Do Londýna teda vzali 20 ľudí a poučili ich, čo sa od nich očakáva. Títo dvadsiati sa vrátili a napokon sa stali najaktívnejším vplyvom v American Historical Society.

To sa zhoduje s nástupom jednej knihy za druhou, ktoré – možno si spomínate – očierňovali zakladateľov tejto krajiny, spochybňovali myšlienky, ktoré viedli k jej založeniu, a odsúvali ich do ríše mýtov!

Koncom 20. rokov nadácia napokon poskytla American Historical Society 400 000 dolárov výhradne na vypracovanie správy o tom, čo budúcnosť tejto krajiny sľubuje a aká by mala byť. Správa vyšla v siedmich zväzkoch. Siedmy, samozrejme, zhrnul obsah ostatných šiestich a skončil slovami:

„Budúcnosť patrí kolektivismu spravovanému s charakteristickým americkým humanizmom a efektívnosťou.“

Toto bol v podstate celý príbeh zapísaný na papieri. Pán Reece, predseda vyšetrovania – posledného vyšetrovania nadácií –, dúfal, že ho bude môcť odhaliť. Nepodarilo sa mu to pre nezáujem právneho poradcu výboru a násilné aktivity jedného člena. Môžem spomenúť, že tým členom, ktorého činnosť zatarasila cestu, nebol nik iný než Wayne Hays. Jeho kariéra sa už skončila, hoci vtedy sa práve začínala.“

Pán Dodd ukončil vystúpenie ďalšími poznámkami, ktoré si chcem odložiť na inú diskusiu, pretože presahujú samotnú tému nadácií. Možno si však budete chcieť znovu prehrať to, čo som práve z jeho prejavu predniesol, a pozorne si všimnúť, ako veľmi sa pravda líši od vonkajšieho zdania. A pamätajte: pravda má veľa nepriateľov!

Tak sa stalo, že 20. storočie bolo bezprecedentnou érou čoraz ničivejších vojen, násilia a teroru v celosvetovom meradle. Neúprosným sledovaním cieľa zlúčiť Spojené štáty do VLÁDY JEDNÉHO SVETA priviedli správcovia kľúčovej skupiny veľkých nadácií podľa autora svet na prah PRVEJ JADROVEJ VOJNY, ktorá sa má viesť najmä na americkej pôde.

Ako som po prvý raz odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 z mája 1976, niektorí dnešní správcovia týchto nadácií sa začali prebúdzat k hrozbe sovietskej zrady vo veľkom pláne ovládnutia sveta. Minulé leto sa táto zrada podľa autora začala ukladaním jadrových rakiet krátkeho doletu odpáľovaných spod vody v teritoriálnych vodách Spojených štátov a mnohých ďalších krajín. Celosvetové hospodárske a politické impérium, ktorému dnes predsedajú štyria bratia Rockefellerovci, je však také obrovské, že zahŕňa mnoho jednotlivcov, ktorí stále neveria, že k nejakej sovietskej zrade dôjde, nieto že už prebieha.

CHEMICKÁ VOJNA ÚDAJNE UŽ PREBIEHA

Minulý mesiac som napríklad informoval, že pozdĺž západného pobrežia bolo rozmiestnených 18 sovietskych ponoriek, ktoré sa 20. novembra 1976 pripravovali vstrekať plutóniové častice do ovzdušia. Naša EPA – Agentúra na ochranu životného prostredia – pritom podľa autora spolupracovala tvrdením, že v ten deň začne ponad západné pobrežie prechádzať rádioaktívny oblak z čínskej atómovej skúšky, hoci oblak z Číny ešte neopustil čínske hranice. Zaujímavou náhodou pricestoval šéf EPA Russell Trane 19. novembra, deň pred plánovaným uvoľnením plutónia, na údajne bezpečné miesto – do Moskvy. S primeranou iróniou tam prišiel ako vedúci americkej delegácie v „Sovietsko-americkej komisii pre spoluprácu pri ochrane životného prostredia“. Viete si to predstaviť?

Ponorky podľa autora uvoľnili plutónium podľa plánu 20. novembra. Rovnako ako pri prvom takomto prípade začiatkom októbra však nezvyčajné počasie zabránilo vážnej kontaminácii Spojených štátov. Plutóniový oblak sa presunul ponad severnú časť krajiny a pri zemi mal malý účinok. Priatelia, Sovietsi sa však nikdy nevzdávajú.

Pred piatimi dňami, 13. decembra, som sa dozvedel, že sovietske ponorky sa na tento účel po tretí raz zoradili pozdĺž severozápadného pobrežia Spojených štátov. Tentoraz má ísť o 21 ponoriek naložených plutóniovým jedom určeným na vstreknutie do atmosféry. Podľa mojich najnovších spravodajských zdrojov je 16 z nich rozmiestnených pozdĺž pobrežia od Seattlu v štáte Washington po Eugene v Oregone a ďalších päť (5) medzi Eugene a Eureka v Kalifornii. Všetky sa majú nachádzať do 20 míľ od pobrežia.

Spojenie medzi touto údajnou rádioaktívnou chemickou vojnou a podvodom s prasacou chrípkou páchaným vládou Spojených štátov som podrobne vysvetlil, najmä v mesačnom AUDIO LISTE č. 17. Je preto významné, že takzvaný očkovací program proti prasacej chrípke bol pred dvoma dňami s veľkou publicitou zastavený pre úmrtia a ochrnutia mnohých zaočkovaných. Pozornosť národa sa tak znovu sústreďuje na údajnú strašnú hrozbu prasacej chrípky práve v čase, keď sú sovietske ponorky opäť pripravené vstrekať do atmosféry jed schopný vyvolať ťažké príznaky podobné chrípke. Možno budú tak ako predošlé dva razy čakať na ďalšie vládne oznámenie vhodné ako krycí príbeh, napríklad na čínsku jadrovú skúšku, a až potom uvoľnia plutónium do ovzdušia. Získali však skúsenosti a je možné, že ho uvoľnia kedykoľvek.

Prípravy na vojnu medzitým pokračujú. Kým rastúca sovietska hrozba pre Európu napína nervy ministrov obrany NATO, najbezprostrednejšia hrozba pre Európu sa opäť objavuje na Blízkom východe. V mesačnom AUDIO LISTE č. 6 pred vyše rokom som odhalil celkový plán, ktorý vtedy existoval na začatie vojny na Blízkom východe. Žiadam vás, aby ste si AUDIO LIST č. 6 znovu vypočuli.

Na zapálenie dlho plánovanej vojny je opäť takmer všetko pripravené. Rockefellerovské ropné záujmy už z arabského regiónu dostali väčšinu peňazí. Vlastnícke práva ku všetkým ropným poliam boli teraz predané samotným Arabom.

Vojna na Blízkom východe by zároveň zanechala Spojené štáty ešte bezbrannejšie než dnes, ak sa dovoľí uskutočniť sovietsky prekvapivý útok na našu krajinu.

POKRAČUJÚCA HROZBA SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET ULOŽENÝCH VNÚTRI A V BLÍZKOSTI HRANÍC SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Minulý mesiac som podrobne vysvetlil, prečo sú podmorské rakety, ktoré Sovietsky zväz údajne ukladá pozdĺž nášho pobrežia, také rozhodujúce v jeho pláne poraziť Spojené štáty v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Vysvetlil som však aj to, že námorníctvo Spojených štátov ich už neodstraňuje.

Od nahrania minulej nahrávky bolo podľa autora v našich teritoriálnych vodách uložených ďalších 57 jadrových rakiet. Spolu s 36 raketami, ktoré som spomenul minulý mesiac, to predstavuje 93 sovietskych rakiet vo vodách Spojených štátov vrátane Aljašky a Havaja. Navyše štyri (4) rakety stále ohrozujú Panamský prieplav a päť (5) ďalších Kanadu.

Minulý mesiac som vyhlásil, že polohy rakiet už nebudem zverejňovať, kým sa neprijmú zodpovedné opatrenia na informovanie verejnosti o smrteľnej hrozbe. Naši tajní vládcovia používali moje informácie od 1. októbra iba vo vlastný prospech – a na to nie sú určené.

Mienim naďalej mlčať, kým sa nebude konať v prospech všetkých. Tentoraz však urobím jednu výnimku – týka sa Havaja. Druhá svetová vojna sa začala ničivým prekvapivým útokom na Pearl Harbor a teraz podľa autora najmenej deväť (9) sovietskych podmorských rakiet hrozí, že Pearl Harbor a ostrov Oahu postihne rovnaký osud po druhý raz.

Teraz uvediem iba súradnice týchto deviatich rakiet v nádeji, že tentoraz sa bude konať na ochranu Tichomorskej flotily Spojených štátov pred útokom, ktorý môže prísť kedykoľvek. Súradnice sú:

Raketa č. 1: 21 stupňov 13 minút 47 sekúnd severnej šírky 157 stupňov 46 minút 28 sekúnd západnej dĺžky

Raketa č. 2: 21° 18' 37" severnej šírky, 157° 57' 21" západnej dĺžky

Raketa č. 3: 21° 17' 31" severnej šírky, 158° 4' 17" západnej dĺžky

Raketa č. 4: 21° 21' 19" severnej šírky, 158° 9' 7" západnej dĺžky

Raketa č. 5: 21° 36' 12" severnej šírky, 158° 12' 48" západnej dĺžky

Raketa č. 6: 21° 36' 33" severnej šírky, 158° 11' 6" západnej dĺžky

Raketa č. 7: 21° 26' 54" severnej šírky, 157° 47' 17" západnej dĺžky

Raketa č. 8: 21° 19' 27" severnej šírky, 157° 38' 36" západnej dĺžky

Raketa č. 9: Približne 25 míľ východne od Oahu a 8 míľ severne od Molokai na súradniciach 21° 21' 13" severnej šírky, 157° 15' 26" západnej dĺžky.

Priatelja, naďalej dúfam, že vojne možno zabrániť. Ak chcete zistiť, čo môžete urobiť v prípade, že vojna príde, odporúčam prečítať si číslo 135 bulletinu McKeever's Multinational Investment and Survival Letter, 1012 Russell St., Baltimore, MD 21230. Modlím sa však, aby ste také informácie nikdy nepotrebovali.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

[Späť na obsah](#)

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.